rast ei koggoni mitte rahho, waid kiusasid sedda ennamgi neid tagga, kes sest wannast pimmedusse seltsist ollid árralahkunud.

Saksama Keisriks olli sel aial üks noor, tark ja wahwa Würst, nimmega Karel wies, kelle al mitto suurt riki seisis. Ta ei wõtnud kül sedda uut usko mitte wasto, sedda aga tundis kül árra, et wanna usk ja keik kirrikoseadused suurt parrandamist tarwitasid, ning aias ta ka mittokord selle peále. Agga Paawst moistis ikka sedda head nou taggasi aiada. Temma olli jo aastal 1520 Lutterust ristikoggodussest wäljalükkanud, ja Roma linna, omma kohto ette kutsunud. Sedda Lutteruse Wallitseja mitte ei tahtnud sallida, sest et kül teáda olli, et temmal seált ei olnud peásmist lota, muud kui agga surma walmistud. Sesamma Kuurwürsti ja teiste rigiwürstide palwe peále kutsus siis Keiser Saksama würstid Wormsi linna kokko, rigikoggodust piddama. Lutterus sai ka käsko senna tulla, et ennast oinma usso, omma julge õppetamisse ja omma kirjade pärrast wabbandama. 1521 aastal, 17. ja 18. Jürri kuu päwal seisis ta seál Keisri ja würstide kohto ees ja kostis isseenneste ja Ewangeliumi ussoõppetusse eest nenda julgeste ja kartmatta, et keik sedda wägga immeks pannid. Siiski jái woimus sel korral Paawstile ja temma sõbradele. Rigikoggodus moistis Lutterust hukka ja temma kirjad ja neid, kes temma pole hoidsid, ja kelas koggoni árra, sedda uut ussoõppetust kulutamast ja middagi kirrikotenistusses ja kirrikowallitsusses muutmast.

Agga et Lutterusse ja temma seltsiliste nou ja tõ mitte ei olnud innimesteşt waid Jummalast, siis ka waenlased ei woinud sedda mitte tühjaks tehha. Õige usso kulutaminne ja rahwa walgustaminne läksid ikka eddasi, pimmedusse aia kahjoteggewad seádused ja kõlwatumad kombed jäid aastast aasta ennam mahha, ja nende arro, kes Paawsti ekskõppetusseşt tagganesid, kaswis ikka rohkemaks.